

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5 Пж 2389/21
30.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судија Браниславе Горавице, председника већа, Ђорђа Јовановића и Весне Тодоровић, чланова већа, у правној ствари тужиоца УДРУЖЕЊЕ ОСИГУРАВАЧА СРБИЈЕ п.у, ул. Трешњиног цвета 1г, Београд, матични број 07008724 кога заступа Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, ул. Грчкошколска бр. 1, против туженог „MVTIM-GROUP“ д.о.о. Бешка, ул. Млинска бр. 32, матични број 20891238 кога заступа Невен Себастијановић, адвокат из Београда, ул. Стевана Сремца бр. 11, ради регреса, вредност предмета спора 72.171,00 динар, одлучујући о жалби туженог против пресуде Привредног суда у Београду 2 П 4273/19 од 25.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 30.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду 2 П 4273/19 од 25.02.2021. године.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу I усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени на име регреса исплати износ од укупно 72.171,00 динар са законском затезном каматом почев од 05.07.2018. године до исплате. Ставом II обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 59.960,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против побијане пресуде тужени је изјавио жалбу из свих законом дозвољених разлога, посебно је указао на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. У смислу навода жалбе предлаже да Привредни апелациони суд исту усвоји и побијану пресуду преиначи тако што ће у целости одбити тужбени захтев тужиоца и обавезати га на накнаду парничних трошкова туженом односно да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Тужилац је поднео одговор на жалбу којим је оспорио наводе и жалбене разлоге туженог.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба туженог није основана.

Првостепена пресуда донета је без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по

службеној дужности. Насупрот наводима жалбе нема ни битне повреде одредаба члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према чињеничном стању које међу парничним странкама није било спорно, дана 19.05.2018. године у 14,35 часова догодила се саобраћајна незгода коју је проузроковао АА, возач теретног возила марке „....“ тип „....“, регистарске ознаке ....., а у којој је оштећено путничко возило марке „....“ типа „....“, регистарске ознаке ....., које је било осигурано код Дунав осигурања по полиси ....., а чији је власник био ББ. Како за возило штетника, у време удеса, није био закључен Уговор о обавезном осигурању, оштећени се дана 18.06.2018. године обратио Гарантном фонду при Удружењу осигуравача Србије, са којим је 03.07.2018. године закључио Споразум о вансудском поравнању, по коме је дана 04.07.2018. године оштећеном исплаћен износ од 72.171,00 динара. Тужилац је опоменом пред утужење од 19.07.2019. године позвао туженог да му плати наведени износ, а тужени није доставио доказ да је платио.

Спорну чињеницу о томе ко је у моменту удеса био власник возила којим је штета причињена, првостепени суд је правилно утврдио применом правила о терету доказивања. Код чињенице да се у смислу чланова 2,5 и 15 Правилника о регистрацији моторних возила возило региструје уписом прописаних података у евиденцију – јединствени регистар возила који се води у јединственом информационом систему МУП-а, те да је један од прописаних података име и адреса власника возила, постоји законска претпоставка да је власник возила управо лице које је као такво уписано у наведеном информативном систему, као и у обрасцу саобраћајне дозволе. Обзиром да је као власник био уписан тужени, на њему је био терет доказивања да је власник био неко други.

Правилно је одлучујући о приговору пасивне легитимације туженог првостепени суд нашао да исти није основан имајући у виду да је тужени регистровани власник возила а није доказао да је продао и предао у државину возило марке „Ford“ типа „Transit FNF6“ Привредном друштву „Electro flesh“ д.о.о. Београд.

Одредбом члана 5. Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила прописано је да се регистрација врши уписом у регистар на основу захтева за издавање саобраћајне дозволе коју подноси власник возила на регистрационом листу. Даље је регулисана садржина регистрационог листа као и шта се подноси у прилогу захтева. Осим потврде о извршеном техничком прегледу, као и полисе о уплаћеном обавезном осигурању, неопходан је и доказ о власништву.

Иако су тачни жалбени наводи да приликом продаје моторних возила није законом прописана обавезна писана форма уговора, исти нису од утицаја на правилност првостепене пресуде. Према одредби члана 5. Правилника о регистрацији неопходан је доказ о власништву приликом регистрације, па произлази да неки вид писаног документа лице које подноси регистрациони захтев мора поседовати уколико то није уговор о купопродаји.

Правилан је стога закључак првостепеног суда да тужени није доказао да је спорно возило продао и предао у државину трећем лицу заједно са писаним документом подобним за регистрацију (уговор, потврда, оверена изјава или сл.).

На овако утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио одредбе члана 24. став 1. и 94. став 1. Закона о обавезном осигурању у саобраћају као и одредбе члана 218. Закона о облигационим односима када је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу на име регреса исплати износ од 72.171,00 динар са законском затезном каматом од исплате.

У конкретном случају тужилац је доказао да је штета причињена употребом неосигураног превозног средства, те да је поступајући по захтеву оштећеног истом исплатио накнаду штете у висини утуженог износа. Како се регрес исплаћеног износа потражује од штетника непосредно (тужени је објективно одговоран за насталу штету у

имовини тужиоца као власник опасне ствари у смислу члана 173. и 174. Закона о облигационим односима) то тужилац има права на затезну камату од дана настанка штете, а то је дан исплате утуженог износа оштећеном.

Неосновани су жалбени наводи да је у конкретном случају тужбени захтев требао бити одбијен јер тужбом нису били обухваћени сви учесници материјално-правног односа у смислу члана 211. Закона о парничном поступку, имајући у виду да се у конкретном случају не ради о нужном супарничарству.

Правилно су одмерени и трошкови поступка применом важеће Адвокатске и Таксене тарифе у смислу одредбе члана 153. Закона о парничном поступку.

Са изнетих разлога применом члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

БГ/СР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА –СУДИЈА
Бранислава Горавица, с. р.

За тачност отправка